

ПРОЛОГ

Огрим, Ирландия, края на XVII в.

Червенокосата девойка беше най-храбрата.

Изкачваше се най-високо на зеления хълм от всички свои дружки, за да се претърколи през глава надолу по склона, смело и безразсъдно. С нея имаше най-малко половин дузина други момичета, но останалите почти не се забелязваха. Тя привличаше погледите като комета.

Приличието очевидно не беше сред главните ѝ грижи. Поли-те ѝ се мятаха във всички посоки, разкривайки голите ѝ крака. Безопасността също не я тревожеше – не веднъж и дважд главата ѝ се блъсваше в туфа трева или буца пръст, способни да строят черепа ѝ. Ако ѝ се случеше нещо, нито кралските коне, нито цялото кралско войнство не биха могли да я съберат. Не че бяха наоколо. Иначе преди девет години изобилстваха по тези места, защото това беше бойното поле, където силите на яacobитските бунтовници бяха съкрушени от войските на един английски крал. Кръвта на тези отстъпници беше изтекла в земята, изчезна-

ла в небитието като самата якобитска идея* и сега хълмът Кил-комадан се беше превърнал в място за игра на техните дъщери.

Подстрекавана от не толкова смелите си приятелки, червенокосата девойка се изкатери отново до върха на хълма и пак се претърколи. Докато се въртеше и падаше, светът ѝ изведнъж се превърна в търкалящ се надолу барабан от зелена земя и сини небеса. По небето се носеха снежнобели овце, по полята пасяха облачета. Не, не, небето беше онова със слънцето – златна монета, твърде ярка, за да я гледаш директно, монета, която остави бял призрачен ореол в дъното на очите ѝ, когато девойката примигна.

Но този път наред тази въртяща се сцена, на фона на земята–небе се появи карета, теглена от четири коня. Е, не каретата на Феб, нито нещо толкова фантастично – просто здрава карета, дървена, осезаема. И девойката едва не попадна под едно от големите ѝ колела. Четворката коне изцвилиха и се вдигнаха на задни крака, силно обезпокоени от намесата на този неочакван обект.

От прозорчето на каретата се показва богат, пълничък господин, изискано облечен, с перука. Подканящата му ръка беше облечена в ръкавица, а между снежнобелите му пръсти проблясваше позлатена монета. Миниатюрно златно слънце наред ръкавица, бяла като облак. Той се загледа внимателно в червенокосата девойка. На върха на хълма тя беше само поли и гранка червена коса, развяваща се на вятъра. Но сега, отблизо, го остави без дъх. Богатият господин плъзна очи по нея – тяло, гъвкаво като върба, с медни къдрици, спускащи се към кръстче не по-широко от педя, очи, зелени като стъклена бутилка

---

* Якобитизмът, който не трябва да се бърка с якобинците във Франция близо век по-късно, е британско политическо движение, целящо връщането на католицизма и на шотландската династия на Стюартите. Възниква след Славната революция в Англия (1688 г.) и дължи името си на сваления от Парламента католически крал Джеймс II Стюарт (английският вариант на името Якоб или Яков), на чието място се възкачват дъщеря му Мария II и нейният съпруг Уилям III, с което на власт идва династията ХанOVER. Якобитите смятат за незаконна парламентарната намеса в линията на унаследяване на британския престол, но поради силните им връзки с католицизма протестантска Англия не закъснява да ги срази. Спорадични изблици на движението има докъм средата на XVIII век, след което то постепенно замира. Остава следа в шотландския фолклор чрез прочутите якобитски песни, сред които е и цитираната от авторката „Артър Макбрайд“. – *Б. пр.*

насред перлено бледо лице, пълни розови устни и чисто нова гръд.

– Браво на теб, Бес! – изрече господинът.

Девојката се изправи смръщено на крака. Тя не се казваше Бес. Но протестът заседна в гърлото ѝ. Златната монета я омагьоса. Сякаш господинът беше смъкнал слънцето от небото.

– Твоя е – рече богатият господин. – Но *само ако* пак се претърколиш, при това чак от върха на хълма! – Приведе се още повече от прозорчето на каретата и сниши глас, но вече беше толкова близо до нея, че шепотът му погали лицето ѝ като бриз. – И този път ми покажи задницата си!

Девојката се намръщи още повече. Беше дошла тук, за да се забавлява. А ето че сега този мъж държеше в ръка едно приключение, а възхитата му от нея я стопляше като слънчевите лъчи. Тази малка монета в ръката му означаваше свобода – свобода от една майка, която я беше била всеки божи ден през последните девет години, през деветте години, откакто баща ѝ беше загинал на същото това поле. Тази малка монета означаваше, че тя би могла да замине за Дъблин и да заживее при лелята, за която беше чувала, ала никога не беше виждала.

Кит се обърна и закричи нагоре по хълма, все по-високо и по-високо, почти с маршова стъпка. Когато стигна върха, тя се обърна, погледна към каретата в далечината, наведе се и се затъркаля. Усещаше как полите ѝ се надигат, как вятърът нахлува между краката ѝ и гали голата ѝ задница. Да, богатият господин щеше да получи онова, което иска.

Стигна до каретата и бързо се изправи. Почти очакваше той да я излъже и да потегли, но ето че облечената в ръкавица ръка ѝ подаде монетата. Златното кръгче се озова в ръката ѝ, топло и тежко. Да, наистина беше златна и носеше лика на Уилям III – английският крал, който беше убил баща ѝ.

– Честно си я спечели, Бес – провикна се след нея важният господин.

Тя се обърна и подвикна:

– Но защо ме наричате така?

Той отново подаде глава от прозорчето на каретата – дотолкова, че къдриците на перуката му се изляха навън.

– Бес е била червенокоса кралица. Когато се появила, никой друг не виждал нищичко друго освен нея* – кимна по посока на останалите момичета, превърнали се в обикновени петна в далечината, и допълни: – Онези там са нищо в сравнение с теб!

– Казвам се Кит! – отсече девойката с увереността на победител. – Кит Кавана!

– Това истинското ти име ли е? – смръщи се мъжът и веждите му се появиха изпод ръба на перуката. – Но Кит е мъжко име, за бога! Не си ли Катрин или може би Кейт?

– Майка ми ме е кръстила Крисчън. Но татко ми викаше Кит.

– Май не обичаме много мама, а? – ухили се богатият господин.

– Няма да ми липсва, ако ще и никога повече да не я видя.

Непознатият се изсмя. В друг ден би я грабнал в каретата си и тогава червенокоската наистина нямаше да види майка си никога повече. Но той беше човек, ръководен от капризите си – именно каприз го беше накарал да спре каретата и отново каприз сега го караше да не закача девойката. Почука с бастунчето си по стената на каретата, за да даде знак на кочияша, и подвижна:

– Е, добре, значи си Кит. Довиждане, кралице Кит!

Тя не остана, за да изпрати с поглед каретата. Веднага се обърна по посока на дома, скрила монетата дълбоко в пазвата си. Ако това се беше случило преди шест месеца, когато беше плоска като дъска, монетата моментално щеше да падне на земята. Но сега новият ѝ пейзаж я беше скътал на сигурно място. Всяка следваща крачка напред изпълваше девойката с все повече сила. Опиянена от многократното търкаляне по хълма, от спечелването на златната монета и от предстоящото бягство към свободата, тя забрави за важния господин много преди той да забрави за нея.

Кит Кавана нито за миг не можеше да допусне, че някой ден пак ще срещне този господин.

---

* Става въпрос за кралица Елизабет I (1533–1603), дъщеря на Хенри VIII и последен монарх от династията на Тюдорите, при която Англия и Ирландия достигат невиждан разцвет. – *Б. пр.*